

Nápady mého strýčka.

Sdílejte Jan Šotek.

Sociálním demokratům se mnoho zaslíbá — pravil strýček — že jsou mezinárodní, neceníce vlast ani národ výše, než ostatní člověčenstvo. Že nejpřednějším ideálem jejich je svět a lidstvo — a potom teprve vlast a národ. Což, možno, že tu a tam věci přehánějí, jakož často se stává, následkem špatně pochopených zásad a ideálů; ale jestli svou "mezinárodnost" vyhojí někdy národy z takové psinky než zvířky, jaká nyní na světě panuje a za vlastnictví se vydává, pak věru zhehnají jim budou potomkové a mnohý v tom ohledu přehmat, nepřítostnost, ba i pitomost jim odpustí. Neb tohle jest zrovna boží dopuštění a hřích proti všemu, co lidským se zove, a nyní jménem vlastnictví se děje a za projevy vlastnické lásky vydává. Nehledě ani k té "vlastenecké" vojny tam na Filipínách, která je vlastně starorytýmským lupičstvím; ale jen na tyhle okazlosti a slavnosti, co dějí se na uvítání manilského vítěze a zrušení vlasteneckém nadšení a psovské podlizlavosti překonávají prý, jak velké noviny píšou, i ony veliképele vjezdů vítězů římských do hlavních měst. Statistich, ba snad milionů dolarů se nešetřilo, jen aby míra vlastnictví amerického lidu ve stupni nejvyšším se ukázala a zastínila vše, co kdy na uvítání svého vítěze jiná národová učinili. To se nám tedy podati- lo. Zastínili jsme celý svět, minulý i přítomný. Šlechtemu Dewey-mu dělají se nad tou slávou už mžitky před očima a dle celého chování svého stýdl se v duši za tu svou slávu, celkem nezaslouženou, a když konečně, na dvořácké všeho, mayor Velkého New Yorku, Mr. Van Wick, začal mu opovlivně dokazovat, že slávy ani skutky vyhlášené nevedá, co vše rekovnosti svou pro vlast učinil, tu prý začervenal se studem jako panna a div se do země nepropadl. Však jsou to též slova, jež slušela snad někdy polskému chlupci, svého pána oslovujícímu, ale do úst nejvyššího úředníka nejpřednějšího města největší republiky zajisté se nehodila. Národová i lidstvo má čtit a hluboce čtit své velké muže — svoje vzory — ale tohle není účta, prokazovaná velikánu vědným lidem, tohle je sebezahození a ponížení v míře nejvyšší, poněvadž je to předně lež a za druhé patolizalství. Však na ni též ve skromnosti své až vznesl Dewey trefně odpověděl, ukázav za nejbližší příležitost na kapitány jednotlivých lodí, velení jeho svěřených, a označiv je jako skutečné vítěze v bitvě u Manily. Vít on nejlépe, jak se vyhrálo a kdo vyhrál, a proto všemožným způsobem brání se vůči přehnané oslavě, a to od svého počátku. On ví, že zásluhy jeho jsou nahodilé, neb každý jiný národní velitel, co jich Spojené Státy mají, ano každý z jeho kapitánů, byl by v jeho místě bitvu tu vyhrál, zrovna jako on, a vyhrát musel. Byla to šťastná náhoda, která učinila z něho, vzdor té nanovicové kávě a jejímu mizernému účinku, nejpřednějšího amerického reka naší doby a slavného admirála — tatáž šťastná náhoda, která už tolik vůdců a velitelů nesmrtelnými učinila. Avšak přejme štedně, což její jest, i sláve své vítěze; ale sami sebe nezahazujme. Na naše štěstí zase je náš oslavenec moudřejší zástupce národa a vítězství opilých davů. Aby tak jeho jesti- nost, domýšlivost a citňadost rovnala se zvířevému a uctívání a zbožňování ho se strany národa — co za hrozná neštěstí mohlo by to mít v následcích? Křivdu a vinu a vinu a křivdu mohl by vůči národu hromadit a hromadit, aniž by kdo z mocných, tím méně z lidu, odvážil se proti tomu vystoupit. On tu dobu je národním bohem. Každé jeho slovo moudrost sama a každý krok nejvyšší důmysl. Kdo by mohl jemu vzdorovati? — A tohle že má být vlastnictví? Šílené zrovna sebezahození vlastnické povinnosti? Oh, hochu, padneš na kolena se všemi věřícími a vroucně modleme se, aby vládce všemohla co nejvíce posilila ráčil tu sociální demokracii, aby nás od tohoto vlastnictví co nejdříve osvobodila! —

Tohle naše vítězství nad Španělskem starým a až do chorobnosti vyhlášené — pokračoval strý-

ček . . . radostí nad nímž až zrovna potrhlymi se stáváme, neždají se věstít v budoucnosti žádnou radost, ba ani slávu. Až druhy slavný národ americký ze své vítězné ráže vystřílíví, sezná ku svému bolestnému překvapení, že tou tak slavně skončivší vojnou vlastně všechnu slávu pozbyl — a to slávu opravdovou, založenou na skutečích všestranných pokrocích, lidumilnosti a svobodě, jež činila ho vůdčí hvězdou národů a ochrannem všech potlačených. My dobyli země, nové země — ale lásku a důvěru národů jsme pozbyli. Neb kdo, pro bůh, může ještě doufat od nás zastání a ochranu, po všem tom, co kománo na Filipínách? Nikdo, nikdo! — Kubánci byli poslední, co ji od nás žádali a Filipinci zase poslední, co v ni důvěřovali. Více už žádný národ nenapadne, aby od nás žádal pomoc a ochranu, ale každý raději snášíti bude staré, známé jho, než volati na sebe nové, cizí a neznámé — nezvyklé a proto i těžší. Vykoupení budou hledat na přístě už jen u sebe, v pokrocích světových událostí a ti, co věří, též u boha. Neb komu pod sluncem mohli by ještě národové potlačené důvěřovati, když i nejpokročilejší a nejsvobodomyšlnější republika světa je zradila, podlehnouc pokoušením vítězů — sobeckosti a kořistnickosti? Komu? — Dopracovali jsme to, hochu, dopracovali! A teď naposled, jak zprávy z Kubu zní, vedle ztracené důvěry i hanbu kliditi budeme. Kubánci stávají se už hrozně nepokojnými a nevrlymi pod vládou osvícených Američanů. Začínají už porovnávat nové se starým a pro nás Američany nikterak lichevitě. Což aby takhle dostalo se těm hrozným, krvelačným atd. Španělským toho mravních zadošticněním tím, že by panování jejich na Kubě za snásitelnější a lidštější, než ono americké prohlášeno bylo — nu, to by potom ale byla rozkoš! A daleko do toho není! "Cuba Libre", čelavý časopis kubánský, hrozí, že raději ustane ve vycházení, než aby déle snášel přímo krutá, tyranická omezení svobody tisku se strany generála Wooda. A bývalý povstalec generál Miro a Sanches slibují nové povstání na Kubě, k němuž zcela vážně se chystají, uznávající, že nové boje za svobodu bude potřeby proti druhým, tentokrát americkým utiskovatelům. — Naším neštěstím jest, že vlivuplné, vládnoucí kruhy (nejen sama vláda) upadly v moc starogermánské lačnosti po kořisti, zrovna tu minutu, co zvířetili v boji za osvobození jiných podniknutém. A hned ozvalo se podmanitelské heslo: "Kde vztýčen americký prapor, tam nechť ostane!" A neštěstí tu bylo. Zapomnělo se na vzdělanost, pokrok, rovnoprávnost, svobodu, humanitu — ano, na všechno se zapomnělo, když kořist, velká kořist, octla se v dosahu. Z lidumilce a bojovníka svobody stal se rázem dávný polodivoch, rozvášněný chřtivistou lupu, tolik na snadě se octnuvšího. O co jsme tedy lepší starých výbojníků a podmanitelů? Či jen o ten moderní kabát, co nosíme? Ale pro takový pokrok nemuseli se věru věkove namáhat, aniž šlechta jednotlivci obětovat, neb bez něho spravili bychom to zde též. Či nemyslíš? —

Česká Amerika (jež po dlouhou dobu tak hezky a blahonosně!) dřímala, že až mílo bylo všem vlastenecko-národním pp. Budníčkám, bez rohů i s rohami, na tu národní rozkoš hledět, jak v ní národ cele se nořil a blaženostně si oddychoval) byla v posledních týdnech samý ruch i "fun". Zrovna v horečném (u porovnání s tím, co obyčejně býval) napnutí a rozčilení udržovali ji všelijakí Vokounovskými nájezdy na svobodomyšlné Čechy a jich spolky, napřed jen v českém letáku, ale později i v anglických novinách uveřejněnými. Což, lež je lež a darebnost je darebnost, ať už kokohli se tyče, a nemá ostati bez pokárání i trestu, aby v budoucnosti opakování se zamezilo. Vokounovci zasluží si plnou měrou těch hlohů, jichž se jim dostává v indignačních scházích různých osad, neb se líž mohli ostat doma a s hanbou nemuseli ležti do cizích krahů, na nás bez toho s nepřítelů a nedůvěrou hledících. My, Čechové, zde i ve vlasti, nabázeli jsme se "zradou" na všechny strany, že až bylo z toho oškřivo. Slovo to oškřivo se

mi více lehkomyslným i darebáckým ho zneužíváním, než vlastním smyslem. Nerad ho upotřebuji; ale co ti Vokounovci učinili, zalezše se svým hanobením i do tisku anglického, zradě na svých soukromcovcích hodně se podobá. Že však útokem tím námi hnuli, budí jim za polehčující okolnosti pošíťano, a jestli ohlas nárazu potrvá a povede nás ku trvalejší a vydatnější činnosti, než jaká v letech mezi námi panovala, tož na konec všichni jim to odpustíme, řkouce: "Takhle byli jste darebáci darebáči, ale že jste nás darebačinou svou upomenuli na darebačinu naši, t. j. zanedbávání vlastních povinností, tedy vám to bez blahosklonnosti, ale upřímně odpouštíme." A odpustit je lidské. O to, aby snad něhnev nad tím Vokounovským bídačtím žádného z nás mrtvice neranila, postarali se zase, zrovna jako na zavolání, naši takto výtečníci, pánové: Jung, básník, a Albiéri, spisovatel. Oba, až do komickosti zabíhající bojem svým, nad slunce jasněji dokázali, že jsou opravdu výtečníci a pan Jung ovšem ve vyšší, básnické míře. Kdyby celá ta jejich aféra nebyla bývala až k smíchu, musel by se byl všechen český lid v Americe do té duše zastýdět nad takovými výtečníky svými. Jen si představme, jak po klukovských nadávkách a špiněních v novinách, plivavý spisovatel "Stráž na Rýnu", pan Albiéri, předklatatel Puškinova "Oněgina", básník Jungovi do obličej, šermuje před ním svými rukama a na praobyčejný fajt ho vyzývá, kterýž tento, nepochybně ze strachu před výpraskem, podniknouti nechce, ač před tím "štajoval" prý se na starého a zasloužilého novináře, p. Šnajdra, že prý ho slučce, pakli mu slovem v novinách ublíží. Téhož pana Šnajdra, jenž kdysi pro jediný zdatilý překlad Puškinovy básně své slávy mezi námi mu zjednal, nežli do nejdelší smrti si zasloužil, i kdyby stále předkládal. A potom představme si, jak malodušnou klevetivostí Jungovu (znaje jej, nikdy nemohl jsem si vysvětliti, jak a kde zastihl se mu ten předklatatelsko-básnický talent v hlavě, plně jen malých, titěrných, všedních myšlének) uražená mladistvá manželka Albiériova zastavuje předního básníka česko-amerického a tu dobu novináře na veřejné ulici a zahrnuje jej nelichotivými jmény, jako nezbedného kluka bičkem ho mrská a do galantního (vůči dámám musíme býti vždy galantní) útku žene. Neříká-li tohle komedie a "fun"; co jím může býti? A bavil se tím náš lid jako komedii, při které ale jinak též hodně do pláče mu býti mohlo. Ba, do pláče, námramě do pláče! Ale my měli zrovna pro zlost Vokounů, proto bavili jsme se na útraty Jungů, aby se to vyrovnalo. A potom, abych podotkl, nařikal si před časem p. Bittner, že trpěli jsme a trpíme tu snad dosud nedostatkem školně vzdělaných lidí. Tuhle jsou dva snad hodně vysoce školně vzdělaní. A co? Starý, dobrý, tichý Cleveland bude muset několik let perně se namáhat, aby v ohledu mravnosti a vzdělanosti napravil, co tito inteligenti u lidu našeho tam pokazili. Církev vychovávájí pro stoupence neb členy své duchovní ráde a učitele, již kněží se zovou, podle svých zásad, názorů a potřeb. Kdo medle stará se o výchovu učitelů pro svobodomyšlné? Či budeme muset věčně spolhat na náhodu a brát každého, kdo přijde? Zde vidíme následky. O svobodomyšlnosti ubohá!

Neříká-li tohle komedie a "fun"; co jím může býti? A bavil se tím náš lid jako komedii, při které ale jinak též hodně do pláče mu býti mohlo. Ba, do pláče, námramě do pláče! Ale my měli zrovna pro zlost Vokounů, proto bavili jsme se na útraty Jungů, aby se to vyrovnalo. A potom, abych podotkl, nařikal si před časem p. Bittner, že trpěli jsme a trpíme tu snad dosud nedostatkem školně vzdělaných lidí. Tuhle jsou dva snad hodně vysoce školně vzdělaní. A co? Starý, dobrý, tichý Cleveland bude muset několik let perně se namáhat, aby v ohledu mravnosti a vzdělanosti napravil, co tito inteligenti u lidu našeho tam pokazili. Církev vychovávájí pro stoupence neb členy své duchovní ráde a učitele, již kněží se zovou, podle svých zásad, názorů a potřeb. Kdo medle stará se o výchovu učitelů pro svobodomyšlné? Či budeme muset věčně spolhat na náhodu a brát každého, kdo přijde? Zde vidíme následky. O svobodomyšlnosti ubohá!

Hus a Žižka.
Krásné dva litografované obrazy představují české velikány Husa a Žižku, hodící se pro spoikově a veřejně místnosti, jako i pro rodiny, máme nyní na skladě. Prodáváme je oba po 25 00, nebo co přemísti k Pokroku Západu za 4-piatek šic. Pokrok Západu, Chicago, Ill.

Anglické spisy o Husovi, Komenickém, Jeronymovi a Žižkovi.

Z Hutchinson, Minn., došla nás žádost následujícího znění:

"Nemohli by jste mi laskavě sdělit, kde bych obdržela dobrý životopis v anglické řeči, buď Jana Husa, Jana Žižky, Amose Komenického, aneb Jeronyma Pražského, aneb kterékoli jiného z vynikajících Čechů z dob minulých?" Anna J. Lauzer."

Poskytnuli jsme odpovědi dle možnosti na dotaz žádaný, však zároveň dopsali jsme panu Tomáši Čapkoví, právníku z New Yorku, bývalému redaktoru Bohemian Voice, vědouce, že chová seznam všech spisů podobných a dle příležitosti jej doplňuje. Odpovídá na dotaz náš jak následuje:

"Hlavní slova naučevé, americké i anglické, obsahují stručné životopisy Husa, Komenického i Jeronyma Pražského a v těchto životopisech uváděny jsou autority, z nichž bylo čerpáno. Přikládám Vám seznam knih vydaných v řeči anglické, kteréž lze studovati s prospěchem tím, kdož chtějí obšírnějšího poučení o těchto předmětech nabýti. Spis biskupa Schweinitze, kterýž jest v seznamu uveden, jest možno nejlepší, proto že jest snadno k dostání a obsahuje zprávy žádané. Možno, že by bylo dobře otkoupení seznam ten, neboť může býti, že jsou ještě jiní čtenáři, kteří se o tuto věc zajímají."

Činíce dle pokynu pana Čapka, uveřejňujeme zaslany nám seznam, podotýkáje, že těm, kteří by nemohli knihy tyto aneb některé z nich obdržeti v nejbližším americkém knihkupectví, chceme ochotně posloužiti a pomoci jim vyhledati, kde by knihy dotýčné obdržeti mohli.

The Life and Times of John Huss; or the Boh. Reformation of the 15th Century. E. H. Gillett, Boston. Gould & Lincoln, 1871.

The lives, sentiments, and sufferings of some of the Reformers and Martyrs before, since, and independent of the Lutheran reformation. By William Hodgson, Philadelphia. J. B. Lippincott & Co., 1867.

Letters of John Huss, written during his exile and imprisonment; with Martin Luther's Preface; and a general review of the works of Huss. By Emile de Bonnechose. Translated from the French by Campbell Mackenzie. Edinburgh. Wm. Whyte & Co. 1846.

John Huss and the Ultramonatans. From the "Contemporary Review." By A. H. Wratislaw. London, 1872.

The Story of John Huss. By Henry Rogers (From "Good Words").

The Five Hundredth Anniversary of the Birth of John Huss, the Bohemian Reformer and Martyr, celebrated at Bethlehem, Pa., July 6th, 1873.

Historical Sketch of the Rise, Progress, and Decline of the Reformation in Poland, and of the influence which Scriptural doctrines have exercised on that country in literary, moral and political respects. By Count Valerian Krasinski. London, J. L. Cox & Sons, 1830—40.

The Gospel in Bohemia. Sketches of Bohemian Religious History. By E. Jane Whately, London (The Religious Tract Society) 1876.

The school of infancy. An essay on the education of youth during their first six years. By John A. Comenius. To which is prefixed a sketch of the life of the author by Daniel Benham. London, W. Mallalieu & Co., 1858.

Comenius, the Evangelist of Modern Pedagogy. By Will S. Monroe. Reprinted from December Education, 1892.

John Amos Comenius, Bishop of the Moravians, his Life and Educational works. By S. S. Laurie. London, 1881.

History of the Church Known as The Unitas Fratrum. By Edmund De Schweinitz, Bishop of the Unitas Fratrum, Bethlehem, Pa., 1885.

History of the Reformation. By J. H. Merle D'auigné, D. D. Huss, Wicliffe and Savonarola. By W. R. Williams. (Eras and Characters, N. Y. 1882).

Heretics of yesterday. S. E. Herrick.

Heroic Days of the Church. By D. Merson, Edinburgh, 1887.

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

BOX BUTE, Nebr. Ctná redakce! Doufám, že mi popřejete místa ve vašem ctěném listu pro sdělení o tom, co jsem seznal a shledal při mé nedávné návštěvě ve Wisconsinu. Jak vám známou, navštívil jsem Omahu před měsícem, v úmyslu, abych se rozhlédl, kde bych nalezl krajinu, v které bych mohl se svou rodinou lépe žíti, než v Box Butte County. Zde jsem zabral domovinu dne 7. února 1886 a přistěhoval se sem dne 20. května z Butler County, Neb. V prvních letech se nám přece trochu rodivo, pak ale v roce 1890 jsme místy úplně vyschli. Za to rok 1891 to poněkud vynahradil, v tom byla dobrá úroda a pšenice šla až přes 25 bušůl po akru. Ale to byla jen výminka. Od toho času stále méně a méně se rodilo, až konečně nic, tak že jsem byl nucen v roce 1896 jíti na výdělek. V roce 1897 jsem opět sil a sázel, ale sklídl jsem sotva na živobytí a loni a letos opět nic. Doufal jsem dříve stále, že se to změní a že nám deště přijdou a horké větry přestanou, ale ono je to čím dále tím horší, tak že mne konečně trpělivost přešla a naděje minula a proto odhodlal jsem se někam podívat. Doufal jsem, že snad je ještě někde nějaká lepší krajina, než tato. Dne 29. srpna jsem vyjel z Hemingford s karou dobytka, náležející p. B. E. Johnsonovi, do Omahy. Po příjezdu do Lincolnu jsem dobytek nechal krmit a odpočinout 24 hodin a tak jsem měl příležitost navštívit mého švagra pana Josefa Vidláka. Toho jsem nemálo překvapil a teni třeba popisovati, že jsme se dobře bavili. Také jsem si přes noc dobře odpočinul a pak druhý den prohlédl jsem si město Lincoln. V noci jsem se vydal na další cestu do Omahy, kamž jsem přijeli časně ráno. Po vyložení dobytka jsem si přál vidět svého bratrance Václava, Karla a Rudolfa Jechouty. Nevěděl jsem kde bydli a z těch, co jsem se doptával, nemohl mi nikdo říci. Teprve když jsem si zajel na třináctou ulici v Omaze, poradili mi, abych telefonoval panu Fraňkovému do South Omahy, že je jistě zná, aby jim dal vědět, že jsem zde. Šel jsem pak navštívit Pokrok Západu i Hospodáře a měl jsem potěšení seznámit se s pány knihvedoucími v administraci, J. Krechlerem a V. Souhradou i p. Rosickému rukou potřásti. Pan Souhrada mě provedl rozsáhlým závodem a seznámil s redaktorem Hospodáře, p. Janem Janákem. V písárně jsem se setkal s jistým agentem z Floridy, kterýž mne vybízel, bych se tam jel podívat. Onen pán tam sám bydli, jest rovní jibhan a chvilil mi tu velice, ale já na to mnoho nedal, poněvadž si myslím, že Florida pro nás Čechy není. An jsem tak s tím páneem hovořil, přicházeli lidé do písárny a než jsem se nadál, stál přede mnou bratranec Václav, jehož sem po dvanácti letech neviděl. Musil jsem ovšem s ním ihned do South Omahy navštívit ostatní přátele, s nimiž jsem několik dnů pobyl. Dne 7. září o 5-55 večer vyjel jsem z Omahy po Northwestern dráze do St. Paul, Minn., kamž jsme přijeli o 7-30 ráno. Tam jsem čekal na vlak do 4-45 odpoledne a měl tak příležitost město St. Paul si prohlédnout. Jest to velké a krásné město a nejvíce mne tam zajímala budova časopisu Pioneer Press, 13 poschodí vysoká a nádherně zbudovaná. Odpředne jsem vyjel konečně do Wisconsinu a sice do Hayward, kterýž jest okresním sídlem Sawyer County. Tam jsem nenašel co by se mi líbilo a tedy pro prohlédnutí krajiny té, jel jsem nazpět do města Spooner ve Washburne County. Tam jsem jezdil v buggy celý den, ale když jsem to vše přehlédl, toužil jsem po něčem lepším. Jel jsem tedy nazpět do St. Paul a Minneapolis k panu D. W. Casseday, kdež jsem se seznámil s panem Mixem, českým jednateltem pro Soo dráhu. V tomto páneovi jsem seznal řádného muže, bytí i byl agentem, jedná o správný člověk. Jest Němec rozený, manželka jeho je Češka, a on pěkne česky mluví a svědomitě jedná. Téhož večera ještě, o 7-20, vyjel jsem s ním a panem M. S. Bartletttem pro Soo dráze do Tony, v Chippewa Co. Ten rychlík nikdy v Tony neustaví, ale tenkrát měl nařizeno, aby nám tam zastavil. Dojeli jsme na místo asi v jedenácti hodin v noci, všichni už spali, ale pan Mix je vzbudil. Hotelier však neměl již

pro nás žádné postele a tak nám musel svou vlastní postel přepustit. Ráno po snídání jsme si prohlíželi město, ale moc velké není, tak že jsme neměli strach, že zabloudíme. Je tam pár domků, hotel, tiskárna, škola a továrna na dahoviny a kovářská a kolářská dílna. Vydali jsme se na obhlídku okolí v průvodu pana Mixy a pana Sabina, kterýžto přijel z Warner, by nám pozemky ukázal, Cesta byla hezky mokrá. As mli od města dorazili jsme k pp. Janu a Frankovi Petras, kteří jsou tam teprve nedávno usazeni, tak že neměli nic vymýšleno, než kousek co byla zahrádka. Měli tam nasázeno zelí, brambory, rajská jablčička, mrkev, cibuli, fizele, okurky, a jinou zeleninu a podivil jsem se až, jak vše pěkně vypadalo. Ale žádný z obou nebyl doma a tak jsme jeli dále. V malé chvíli jsme přijeli k panu Josefovi Královi, kterýž též doma nebyl, než jeho manželka. Tam jsme též mnoho neviděli, poněvadž teprve se tam usadili a tedy jsem neviděl žádnou úrodu. Když jsem s paní Královou trochu pohovořil, jeli jsme dále jihovýchodně od Tony, až jsme se stočili západně do města Warner. Tam jsme se naobědvali a zas pak vydali na cestu. Náš průvodce pan Sabin vyprávěl, že na Flambeau řece bydlí Čech. To se rozumí, že jsem se chtěl s krajanem sejít a proto jsme tím směrem jeli. Cestou jsme potkali malou holku a hochu. Já na ně promluvil česky a oni v překvapení zůstali na mne koukat a holka praví: "Vy jste Čech?" Hned spěchaly domů rodičům to sdělit. Zatím my tam též dorazili a jaké bylo mé překvapení, když jsem uslyšel jméno John Nebfenský a on zas mě. Koukali jsme jeden na druhého udiveni, neb já jsem panu Nebfenskému dopisoval do Marathon County a on nyní bydlí v Chippewa. Já měl v úmyslu jej tam navštívit a seznat, zdali mi pravdu psal, on však mi sdělil, že se předsílil zede zakoupil. Pozval mne na nocleh, kterémuž pozvání jsem ochotně vyhověl po skončení naší cesty, ale byl jsem notně znavený, neb celý den chodit v lesích a přelézat padlé stromy a houštiny, nebyl žádný žert. Po odpočinutí a důkladném pohovoření jsem se druhý den s nimi rozloučil. Nechtějí přimou srdečný dík za své pohostinství. (Dokončení.)

DAVID CITY, Nebr. Ctná redakce Pokroku Západu! Zajisté Vás nepřekvapí, že opustil jsem Box Butte County a předsílil jsem se do David City, kde vykoupil jsem sedlácký závod po p. F. Březinovi, doufaje, že staří moji známí mne budou v něm podniku podporovat. Když odjížděl jsem do Box Butte, byl jsem toho mínení, že západní část Nebraska bude se zlepšovat, následovně tedy i okres Box Butte. Nyáť však jsem se úplně přesvědčil, že tato část státu odkázána jest výhradně na dobytkařství, kterému se zde daří velmi dobře. Kdo by však jel sem jedině za tím účelem, aby zde rolničil, ten se špatnou se potáže. Zde může dělati dobřé živobytí i člověk, jenž nevládne jměním, avšak musí se věnovat dobytkařství a máslářství. Okresu tomu pomohlo též velmi mnoho, že zde založeno bylo několik másloven, jež jsou pro chudšího pěstitele dobytka pravým dobrodíním. S úctou

F. W. Feidler.

COLBY, Wash. Ctná redakce Pokroku Západu. Již dávno chtěl jsem Vám zaslati peníze za časopis, avšak nemohl jsem tak učiniti, poněvadž mně manželka děle než půl roku stonala, až konečně přece jen zemřela, vzdor tomu, že všemožných rad a léků bylo používáno. Zaslám Vám \$5, a promím, abyste mně sdělili, mnoho-li mám ještě dopláčet, tak abych se mohl do nového roku s vámi vypořádati. — Dochází mne sem stále dopisy s dotazy, jaká prý zdejší krajina je pro osazování. Na všechny tyto dotazy, dostatek jedna odpověď, a sice tato: Pozemky jsou zde rozdílné, spíše více špatnější, nežli dobřích. Kdo by chtěl ještě koupit pozemek a blízko Seattle, ten musel by si pospíšiti, neboť již mnoho pozemků se zde letos prodalo a stále ještě sem dochází lidé, kteří pozemky kupují. Cena jejich jest rozdílná a prodávají se od \$5 do \$50. Jest zde také dosti pozemků, jež člověk dostane za daně, avšak pozemky takové jsou toho druhu, o nichž píše paní Špalková, to jest, na nichž nemůže far-

(Pokračování na str. 3.)